

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

(hierna: de vreemdeling),
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Utrecht, (hierna: de rechtbank) van 26 januari 2010 in zaak nr. 09/20860 in
het geding tussen:

de vreemdeling

en

de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris).

1. Procesverloop

Bij besluit van 18 mei 2009 heeft de staatssecretaris een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 januari 2010, verzonden op 28 januari 2010, heeft de rechtbank het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 25 februari 2010, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De minister van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en aan artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 voldoet, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. A.B.M. Hent, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E.K. van Leening, ambtenaar van Staat.

w.g. Hent
lid van de enkelvoudige kamer

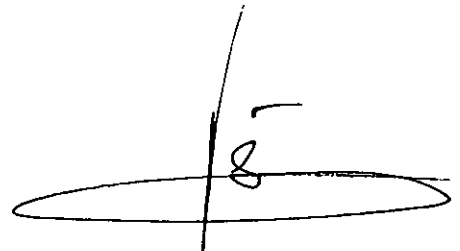
w.g. Van Leening
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 april 2010

513-613.

Verzonden: 19 april 2010

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' shape with a horizontal line across it, and a smaller 'S' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Utrecht

Sector bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

zaaknummer: AWB 09/20860 BEPTDN

uitspraak van de enkelvoudige kamer in de zaak tussen

geboren op van Iraakse nationaliteit, eiser,
gemachtigde: mr. T. Volckmann, advocaat te Zwolle,

en

de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Kreumer.

Inleiding

1.1 Bij besluit van 18 mei 2009 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 6 oktober 2008 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Eiser heeft hier tegen beroep bij deze rechtbank ingesteld.

1.2 Het geding is behandeld ter zitting van 4 november 2009, waar eiser is verschenen. Eiser en verweerder hebben ter zitting bij monde van hun gemachtigden hun standpunten toegelicht.

Overwegingen

2.1 In geschil is of eiser in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Eiser is afkomstig uit en heeft aan zijn aanvraag voor deze vergunning ten grondslag gelegd dat hij behoort tot de een minderheidsgroep in Irak. De ondervinden in Irak veel problemen vanwege hun geloof. Eiser is lid geweest van de beweging genaamd die de identiteit bekend wil maken en beschermen. Vanwege zijn lidmaatschap van deze beweging is eiser in 2005 gearresteerd en vanwege het leiderschap van zijn oom is de vader van eiser gedood in juni 2006 in het ziekenhuis. Vanwege de algemene problemen die de ondervinden in Irak en de angst voor mogelijke toekomstige gebeurtenissen is eiser op advies van zijn moeder en haar broer vertrokken uit Irak.

2.2 Bij de beoordeling van de vraag of verweerder het relaas van eiser in redelijkheid als ongeloofwaardig heeft kunnen bestempelen, gaat de rechtbank uit van het volgende toetsingskader. In hoofdstuk C14/3 van de Vreemdelingen-circulaire 2000 (Vc) is neergelegd dat de toetsing van de geloofwaardigheid plaatsvindt op grond van de verklaringen van de vreemdeling, zoals deze onder meer naar voren komen in de gehoren, en van vergelijking van het relaas met al datgene, wat bekend is over de situatie in het land van herkomst uit objectieve bronnen en wat eerder is onderzocht en overwogen naar aanleiding van de gehoren van andere vreemdelingen in een vergelijkbare situatie.

zaaknummer: AWB 09/20860 BEPTDN

blad 2

2.3 Voor de toetsing van de geloofwaardigheid van het relaas is van belang of afbreuk wordt gedaan aan die geloofwaardigheid doordat sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw. Indien zulks niet aan de orde is, wordt het relaas in beginsel geloofwaardig bevonden indien de vreemdeling op alle vragen zo volledig mogelijk heeft geantwoord én het relaas innerlijk consistent én niet onaannemelijk is én strookt met wat er over de algemene situatie in het land van herkomst bekend is. Indien wel sprake is van een omstandigheid als genoemd in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw, mogen in het relaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Kortom, van het relaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.4 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid aan eiser kunnen tegenwerpen dat hij geen documenten ter staving van zijn reisroute heeft overgelegd en evenmin coherente verifieerbare verklaringen omtrent zijn reis heeft kunnen afleggen. Uit het beleid van verweerder zoals neergelegd in paragraaf C4/3.6.3 van de Vc volgt dat wanneer is vastgesteld dat indien reisdocumenten ontbreken, verweerder onderzoekt of het aannemelijk is dat het ontbreken van documenten niet aan de betreffende asielzoeker is toe te rekenen. Indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat is toe te rekenen aan de asielzoeker, is dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat sprake is van 'toerekenbaar ontbreken van documenten'. In het geval dat een asielzoeker geen documenten ter staving van zijn reisroute overlegt, kan hij door middel van het afleggen van consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent zijn reisroute aannemelijk maken dat hij daadwerkelijk op een dergelijke wijze heeft gereisd. Verklaringen die inhouden dat een asielzoeker geen documenten heeft en niets meer weet van de reis zijn niet geloofwaardig. De rechtbank overweegt dat eiser geen bewijs heeft overgelegd van zijn reis vanaf Irak naar Turkije en van Turkije naar Nederland. In dit kader heeft verweerder in redelijkheid aan eiser mogen tegenwerpen dat hij de verifieerbare documenten die hij wel had, te weten zijn treinkaartje en plattegrond van het laatste gedeelte van zijn reis heeft weggegooid. Niet aannemelijk is dat eiser niet in staat is om (verifieerbare) verklaringen omtrent de reisroute te geven. Dat eiser afhankelijk was van de reisagent is gelet op bestendige jurisprudentie daartoe onvoldoende verklaring. Gelet op het voormelde overweegt de rechtbank dat verweerder in redelijkheid het ontbreken van documenten ter staving van zijn reisroute aan eiser heeft mogen tegenwerpen. De vraag of eveneens aan eiser is toe te rekenen dat hij geen documenten heeft overgelegd ter staving van zijn asielrelaas, behoeft hierdoor gelet op het beleid in C4/3.6.3. van de Vc geen beantwoording meer. De rechtbank laat voorts gelet op het voorgaande in het midden of verweerder in redelijkheid artikel 31, tweede lid, aanhef en onder d, van de Vw aan eiser heeft kunnen tegenwerpen, nu reeds gelet op het toerekenbaar ontbreken van documenten van het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht dient uit te gaan, zodat hetgeen eiser in dit kader heeft aangevoerd geen verdere bespreking behoeft.

2.5 Eiser heeft ten aanzien van de geloofwaardigheid van het asielrelaas aangevoerd dat er geen reden is om aan de geloofwaardigheid van zijn relaas te twijfelen gezien de inhoud van de stukken die door hem zijn overgelegd. Naar aanleiding van het nader gehoor en bij de zienswijze is een aantal stukken ingebracht. Gelet op deze stukken kan niet in twijfel worden getrokken dat de vader van eiser op gewelddadige wijze is omgebracht. Voor eiser is het niet eenvoudig om aan te tonen op welke wijze hij onder druk is gezet om zijn oom te vermoorden en evenmin is het eenvoudig om rechtstreeks in contact te komen met zijn oom die in de zogeheten groene zone in erblijft.

zaaknummer: AWB 09/20860 BEPTDN

blad 3

2.6 De rechtbank is van oordeel dat verweerder in redelijkheid op grond van hetgeen eiser heeft verklaard tot de conclusie heeft kunnen komen dat van het relaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat. Daartoe heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen verwijzen naar de omstandigheid dat eiser eerst bij zienswijze heeft verklaard dat hij bij zijn vrijlating in 2005 ook nog de voorwaarde opgelegd kreeg om er voor te zorgen dat zijn oom vermoord werd, waarbij de Koerdische autoriteiten hem schaduwden en bedreigden. Door deze gebeurtenissen eerst in de zienswijze naar voren te brengen is naar het oordeel van de rechtbank geen sprake van een overtuigende verklaring. Niet valt in te zien dat eiser deze gebeurtenissen niet al bij het nader gehoor naar voren had kunnen brengen. De door eiser daarvoor gegeven verklaring, namelijk dat hij hierover niet durfde te verklaren omdat hij zich zeer schaamt over dit punt, heeft verweerder als onvoldoende van de hand kunnen wijzen. Voorts heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat eiser zich slechts op vermoedens en speculaties baseert waar het zijn stelling betreft dat hij vanwege de door hem gestelde geëngageerdheid van zijn oom problemen zal ondervinden in zijn land van herkomst van personen die zijn vader vermoedelijk hebben gedood. Eiser heeft verder verklaard op 29 augustus 2005 drie dagen te zijn vastgehouden door de Koerdische veiligheidsdiensten en te zijn mishandeld. Eiser is vervolgens vrijgelaten. Hierna heeft eiser persoonlijk geen problemen ervaren van de zijde van de Koerdische veiligheidsdiensten. In redelijkheid heeft verweerder zich op het standpunt kunnen stellen dat na augustus 2005 op geen enkele wijze is gebleken van een specifieke negatieve aandacht voor eiser of zijn gezin zodat hij zijn vrees veeleer op speculaties baseert. Dat eisers vader is overleden is ten slotte door verweerder niet betwist, maar verweerder heeft zich wat betreft de doodsoorzaak in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser zich baseert op vermoedens. Daarbij heeft verweerder in redelijkheid geen waarde hoeven hechten aan het door eiser overgelegde rapport van dr. Dinnayi waarin staat dat eisers vader op gewelddadige wijze is omgebracht, omdat in dit rapport is vermeld dat eisers vader in 2004 - en dus in een ander jaar dan door eiser is aangegeven - is overleden. Overigens blijkt ook niet op basis van welke informatie dr. Dinnayi zijn conclusie baseert.

2.7 Verweerder heeft derhalve op goede gronden niet aannemelijk geacht dat eiser bij gedwongen verwijdering naar Irak op grond van de door hem naar voren gebrachte specifieke onderscheidende kenmerken een reëel risico loopt op vervolging dan wel op onderwerping aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

2.8 Eiser heeft aangevoerd dat verweerder onvoldoende heeft onderkend dat de in Irak te lijden hebben onder de slechte veiligheidssituatie en dat hij reeds vanwege het behoren tot deze bevolkingsgroep bij terugkeer naar Irak een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) strijdige behandeling.

2.9 Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat eiser onterecht aangeeft dat voorbij is gegaan aan de situatie van in Irak. Met inachtneming van het bepaalde in WBV 2008/28 is verweerder tot de conclusie gekomen dat er geen aanleiding is eiser een verblijfsvergunning asiël te verlenen vanwege het behoren tot de

2.10 Niet in geschil is dat volgens het beleid van verweerder, zoals neergelegd in WBV 2008/28 van 10 november 2008, de uit Irak worden aangemerkt als kwetsbare minderheidsgroep in de zin van C2/3.1.3 van de Vc. In dit beleid is neergelegd dat een

zaaknummer: AWB 09/20860 BEPTDN

blad 4

asielzoeker die behoort tot deze groep reeds in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel bepaalde tijd op grond van artikel 29, aanhef en onder b, van de Vw, indien hij met op zichzelf beperkte individuele indicaties aannemelijk heeft gemaakt dat in samenhang met het behoren tot de een dreigende schending van artikel 3 EVRM aanwezig is. Daarvoor is niet vereist dat hij persoonlijk te maken heeft gehad met een behandeling die op zichzelf voldoet aan de omschrijving van artikel 29, eerste lid, onder b, van de Vw. Ook indien er sprake is van mensenrechtenschendingen in de naaste omgeving van de vreemdeling bij personen die behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep, kan dit voldoende grond zijn om zulks aan te nemen. Daarbij wordt niet van de vreemdeling verlangd om aannemelijk te maken dat de betreffende mensenrechtenschendingen zijn ingegeven door het behoren tot de betreffende kwetsbare minderheidsgroep.

2.11 Geen grond bestaat voor het oordeel dat verweerder niet in redelijkheid tot het vaststellen van het in het WBV 2008/28 neergelegde beleid heeft kunnen komen. In het beroep van eiser op het ambtsbericht van mei 2009 en de overige door eiser bij zienswijze overgelegde stukken ziet de rechtbank onvoldoende aanleiding voor een ander oordeel. Weliswaar blijkt uit dit ambtsbericht en de door eiser overgelegde stukken dat de positie van in Irak zorgelijk is, maar zij bieden geen grond voor het oordeel dat de in Irak dienen te worden aangemerkt als een groep die systematisch wordt blootgesteld aan onmenselijke behandelingen. Ten aanzien van het door eiser aangehaalde rapport

heeft verweerder zich daarbij op goede gronden op het standpunt gesteld dat dit rapport met name informatie uit 2007, derhalve van vóór het WBV 2008/28 van 10 november 2008, bevat.

2.12 Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser, mede gelet op het tijdsverloop tussen de geloofwaardig bevonden gebeurtenissen in augustus 2005 en het vertrek uit Irak in augustus 2008 en mede gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn gestelde vrees, onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat met betrekking tot hem persoonlijk dan wel met betrekking tot personen in zijn naaste omgeving sprake is van individuele indicaties als bedoeld in WBV 2008/28 die in samenhang met het behoren tot de een dreigende schending van artikel 3 EVRM opleveren. Eiser heeft nog aangevoerd dat familieleden van hem in Nederland en Duitsland bescherming hebben gekregen, maar hij heeft deze stelling niet - anders dan met de kopie van een verblijfsvergunning van een gesteld familielid, waaruit echter niet kan worden afgeleid op welke grond verblijf is verleend - onderbouwd. Hieruit volgt dat eiser aan het in het WBV 2008/28 neergelegde beleid geen aanspraak op verlening van een verblijfsvergunning kan ontlenen.

2.13 Eiser heeft zich tevens beroepen op artikel 15, aanhef en onder c, van de richtlijn 2004/83/EG van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming van de Raad van de Europese Unie (hierna: de Richtlijn). Daarbij heeft eiser een beroep gedaan op de uitspraak van de voorzieningenrechter van deze rechtbank, zittingsplaats Haarlem, van 15 juni 2009. In deze uitspraak is ingegaan op het rapport van de United Nations High Commissioner for Refugees (hierna: de UNHCR) van april 2009 "UNHCR eligibility guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum seekers" (hierna: de Eligibility Guidelines). Naar de rechtbank begrijpt, heeft eiser met de verwijzing naar deze uitspraak zijn beroep op artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn ook willen staven met een verwijzing naar de Eligibility Guidelines.

zaaknummer: AWB 09/20360 BEPTDN

blad 5

2.14 Verweerder heeft zich in het bestreden besluit en nader toegelicht in het verweerschrift en ter zitting op het standpunt gesteld dat eiser niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning asiel op grond van 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn. Aan dit standpunt heeft hij ten grondslag gelegd dat de UNHCR niet gevolgd wordt in haar stelling dat het niveau van geweld in de provincie Nineveh zo hoog is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar die provincie worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op ernstige en individuele schade in de zin van artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn. Een dergelijke situatie doet zich volgens verweerder slechts onder zeer uitzonderlijke omstandigheden voor. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) heeft deze nog nooit aangenomen. Verweerder heeft ter onderbouwing van dit standpunt zich beroepen op het arrest van het EHRM van 20 januari 2009 in zaak nr. 32621/06, F.H. tegen Zweden (JV 2009/74). Volgens verweerder heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat de situatie sindsdien zodanig is verslechterd dat thans tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen.

2.15 Volgens artikel 2, aanhef en onder e, van de Richtlijn - voor zover hier van belang - komt een onderdaan van een derde land die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking, doch ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade als omschreven in artikel 15 van de Richtlijn en zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen, in aanmerking voor een subsidiaire beschermingsstatus. Onder ernstige schade wordt volgens artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn verstaan een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

2.16 In de uitspraak van 25 mei 2009 (LJN BI4791) heeft de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (ABRS) overwogen dat artikel 15, aanhef en onder c, gelezen in samenhang met artikel 2, eerste lid, aanhef en onder e, van de Richtlijn, uitsluitend bescherming beoogt te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn bedoelde ernstige bedreiging. Voorts heeft de ABRS overwogen dat artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw voorziet in de aldus vereiste bescherming, aangezien deze bepaling de grondslag biedt voor vergunningverlening in situaties die door artikel 3 van het EVRM worden bestreken en laatstgenoemde bepaling - gezien de daaraan door het EHRM gegeven uitleg in het arrest van 17 juli 2008, in de zaak van NA. tegen het Verenigd Koninkrijk (LJN BF0248) - ook ziet op de uitzonderlijke situatie, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn.

2.17 In de Eligibility Guidelines is in hoofdstuk III, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"In those countries in which such asylum-seekers are not recognized under the 1951 Convention because of the way the Convention criteria are interpreted, international protection should be afforded through the application of an extended refugee definition, where this is available, or otherwise through a complementary form of protection. In such cases, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the

zaaknummer: AWB 09/20860 BEPTDN

blad 6

five Central Governorates who are found not eligible for refugee status should be considered to be at risk of serious harm in the situation of armed conflict which is ongoing in Iraq and should, therefore, be accorded a form of complementary protection."

[...]

*"In the European Union, where the term "subsidiary protection" is used, UNHCR considers that asylum-seekers originating from the Central Governorates of Baghdad, Diyala, Kirkuk, Ninewa and Salah Al-Din who are not found to be refugees should receive subsidiary protection under Article 15(c) of the EU Qualification Directive (Council Directive 2005/85/EC of 1 December 2005 on Minimum Standards on Procedures in Member States for Granting and Withdrawing Refugee Status, 2 January 2006. <http://www.unhcr.org/refworld/docid/4394203c4.html>). Applying the reasoning of the European Court of Justice in *Elgafaji v. Netherlands State Secretary of Justice* (Case C-465/07, 17 February 2009, <http://www.unhcr.org/refworld/docid/499aee52.html>), UNHCR considers the degree of violence which characterizes the ongoing armed conflict in those areas to be of such a high level that there are substantial grounds for believing that a civilian, if returned to those areas, would, solely because of his/her presence in those areas, face a real risk of being subject to a serious and individual threat to his/her life or person."*

In hoofdstuk VI is ten aanzien van de veiligheidssituatie in Nineveh, voor zover thans van belang, het volgende vermeld:

"The relative security improvements in many parts of the country have not yet taken hold in Iraq's second largest city despite a wide-scale military operation launched in May 2008 ("Operation Mother of Two Springs") to root out AQI and other insurgent groups. As seen in the past, there have been only limited clashes between the ISF and AQI in Mosul, suggesting that AQI fighters are pursuing their usual tactic of lying low to wait out the assault or relocating elsewhere to keep their resources. After the displacement of over 10,000 of Mosul's Christians in September and October 2008, a massive ISF presence has been deployed into Mosul City ("Operation Mother of Two Springs 2"). Nevertheless, mass-casualty attacks, kidnappings and targeted assassinations continue to occur on an almost daily basis.

(...)

Due to the ongoing presence of Sunni extremist groups and the potential for ethnic-political violence, the Governorate of Ninewa remains highly instable. In addition to suicide and IED attacks on the ISF/MNF-I, Ninewa continues to see significant numbers of targeted assassinations and kidnappings of security officials, local government officials and employees, party officials and offices (in particular from the DKP/PUK, the IIP and the Iraqi Communist Party), religious figures and tribal leaders/Sol, members of religious minorities as well as professionals and journalists."

2.18 In het ambtsbericht van mei 2009 is in paragraaf 2.3 het volgende vermeld:

"Hoewel de veiligheidssituatie in Irak in 2008 en begin 2009 aanzienlijk is verbeterd

zaaknummer: AWB 09/20860 BEPTDN

blad 7

ten opzichte van 2007, was zij ook gedurende deze verslagperiode over het algemeen zeer ernstig.

(...)

Noorden van Centraal-Irak (Nineveh, Ta'mim, Salah-ad-Din en Diyala)

In de vier provincies onder bestuur van de federale regering in Bagdad die grenzen aan de Koerdische regio was de veiligheids situatie gedurende de verslagperiode zeer onstabiel. Er vonden geregeld ernstige geweldsincidenten plaats, waaronder zware bomaanslagen in Mosul, Tall'Afar, Kirkuk, Dujail, Baladruz, Baquba en Jalawla. In het hele gebied hadden burgers te maken met bomaanslagen, schietpartijen, moordaanslagen, ontvoeringen, bedreigingen en intimidatie.

(...)

Hoewel in Irak niet gesproken kan worden van militaire operaties, maar van gewelddadige aanslagen, vertoonden deze aanslagen een zodanige aanhoudendheid, samenhang en organisatie dat in zijn algemeenheid gesteld kan worden dat volgens de criteria van de Raad van State in het noorden van Centraal-Irak, Bagdad, West-Irak en enkele delen van Zuid-Irak gedurende de verslagperiode sprake was van een binnenlands gewapend conflict."

2.19 In rechtsoverweging 93 van eerdergenoemd arrest van het EHRM van 20 januari 2009, wordt het volgende overwogen:

"Hence, in the present case, the Court concludes that whilst the general situation in Iraq, and in Baghdad, is insecure and problematic, it is not so serious as to cause, by itself, a violation of Article 3 of the Convention if the applicant were to return to that country. The Court therefore has to establish whether the applicant's personal situation is such that his return to Iraq would contravene Articles 2 or 3 of the Convention."

2.20 Onder verwijzing naar en in navolging van de uitspraak van de ABRS van de 23 december 2009 (LJN BK8692) (in het bijzonder rechtsoverweging 2.10), overweegt de rechtbank dat in voormeld arrest van 20 januari 2009 het EHRM heeft geoordeeld dat de algemene veiligheidssituatie in Irak niet zodanig is dat er substantiële gronden zijn om aan te nemen dat burgers die naar dit land worden teruggestuurd louter vanwege hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op schending van artikel 3 van het EVRM. Uit de door eiser overgelegde stukken, en de door eiser ingeroepen Eligibility Guidelines, blijkt niet dat sindsdien een zodanige verslechtering van de veiligheidssituatie in de provincie Nineveh heeft plaatsgevonden dat ten aanzien van de situatie in die provincie ten tijde nu van belang tot een ander oordeel zou moeten worden gekomen. Verweerder heeft zich derhalve terecht op het standpunt gesteld dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat zich ten tijde van belang in de provincie Nineveh de situatie voordeed, beschreven in artikel 15, aanhef en onder c, van de Richtlijn, zodat hij op die grond niet in aanmerking komt voor verlening van een verblijfsvergunning krachtens artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw.

2.21 Uit het voorgaande volgt dat het beroep ongegrond is.

zaaknummer: AWB 09/20860 BEPTDN

blad 8

2.22 Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

Beslissing

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

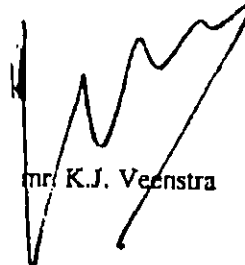
Aldus vastgesteld door mr. K.J. Veenstra, als rechter en in het openbaar uitgesproken op 26 januari 2010.

De griffier:

mr. M.H. Boomsma

De rechter:

mr. K.J. Veenstra

afschrift verzonden op:

26 JAN 2010

Rechtsmiddel

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "Hoger beroep vreemdelingenzaken", Postbus 16113, 2500 BC Den Haag. Het beroepschrift dient één of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Algemene wet bestuursrecht is niet van toepassing.

De uitspraak van de rechtbank is bindend tussen partijen. Die binding heeft ook betekenis bij een eventueel vervolg van deze procedure, bijvoorbeeld indien het beroep gegrond wordt verklaard en verweerder een nieuw besluit moet nemen. Als een partij niet met hoger beroep opkomt tegen een oordeel van de rechtbank waarbij uitdrukkelijk en zonder voorbehoud een standpunt van die partij is verworpen, staat de bestuursrechter die partij in beginsel niet toe dat standpunt in een latere fase van de procedure opnieuw in te nemen.

Voor kopie conform
De Griffier

WOLFF & VOLCKMANN
ADVOCATEN

Wolff & Volckmann
Advocaten

Mr. S.M. Wolff

Mr. T. Volckmann

Bezoekadres

Nieuwstraat 13 - 17
8011 TL Zwolle

Postbus 1587
8001 BN Zwolle

Tel. 038 - 425 70 70

Fax 038 - 421 88 70

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
25 FEB 2010	
ZAAKNR.	
AAN:	1/3
BEHANDELD: DD:	PAR:

PER FAX: 070 - 365 13 80

Afdeling Rechtspraak
Raad van State
Postbus 20019
2500 EA 's-Gravenhage

Datum: 25 februari 2010

Inzake:

Ons kenmerk: 2010029 VI

INDnr: 0810.03.1383

HOGER BEROEPSCHRIFT

Geeft eerbiedig te kennen:

, geboren , van de Iraakse nationaliteit, thans verblijvende te , hierna te noemen: appellant, te dezer zake woonplaatskiezende te (8011 TL) Zwolle aan de Nieuwstraat 13-17 ten kantore van de advocaat en procureur mr. T. Volckmann, die door appellant bepaaldelijk gevolmachtigd wordt tot het instellen van dit hoger beroep, het navolgende:

- 1 De rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Utrecht, heeft bij uitspraak van 26 januari 2010 (Prod.1) het beroep, d.d. 9 juni 2009, ingesteld tegen de afwijzing van de aanvraag om een vergunning tot verblijf asiel bepaalde tijd, d.d. 18 mei 2009, ongegrond verklaard.

Appellant kan zich hiermee niet verenigen en stelt hoger beroep in op de navolgende gronden:

Grief 1

De rechtbank heeft onder meer het navolgende overwogen (blz.3):

Dardengeldrekening

St. Beheer
Dardengelden
rek.nr. 97.37.41.201

WOLFF & VOLCKMANN
ADVOCATEN

2.6 (...)

Dat eisers vader is overleden is ten slotte door verweerder niet betwist, maar verweerder heeft zich wat betreft de doodsoorzaak in redelijkheid op het standpunt mogen stellen dat eiser zich baseert op vermoedens. Daarbij heeft verweerder in redelijkheid geen waarde hoeven hechten aan het door eiser overgelegde rapport van dr. Dinnayi waarin staat dat eisers vader op gewelddadige wijze is omgebracht, omdat in het rapport is vermeld dat eisers vader in 2004 – en dus in een ander jaar dan door eiser is aangegeven – is overleden.

Appellant stelt dat de rechtbank ondeugdelijk heeft gemotiveerd dat de staatssecretaris geen waarde hoefde te hechten aan het rapport van Dinnayi. De rechtbank heeft hier uitsluitend aan ten grondslag gelegd dat er een onjuiste datum in vermeld staat. Echter, gezien het feit dat de dood van de vader niet wordt betwist, en dat er afgezien van de voornoemde datum, geen waardeoordeel wordt gegeven over de inhoud van de rapportage, had de rechtbank niet kunnen volstaan met deze enkele overweging. Dit klemt temeer, nu in rechtsoverweging 2.1 van de bestreden uitspraak staat vermeld dat appellant zou hebben verklaard dat zijn vader is gedood in juni 2006. Dit is niet alleen onjuist, evenmin valt uit de uitspraak op te maken dat het hier een kennelijke verschrjving betreft.

Appellant stelt voorts dat de rechtbank, door niet in te gaan op de overige door appellant aangedragen stukken, onvoldoende heeft gemotiveerd waarom de Staatssecretaris zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen dat eiser zich baseert op vermoedens. Appellant heeft naast de overlijdensakte getuigenverklaringen van eenzelfde strekking overgelegd.

Appellant stelt op grond van het bovenstaande dan ook dat het oordeel van de rechtbank onvoldoende is gemotiveerd.

Redenen waarom Uw Afdeling wordt verzocht:

- I het hoger beroep gegrond te verklaren;
- II de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingplaats Utrecht van 26 januari 2010, onder AWBnr. 09/20860, te vernietigen;
- III het bij de rechtbank ingestelde beroep gegrond te verklaren;
- IV de beschikking van de staatssecretaris, d.d. 18 mei 2009, te vernietigen.

Hetwelk doende etc.

Gemachtigde